

Sygn. akt. IV Ka 266/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 maja 2014 roku

**Sąd Okręgowy w Bydgoszczy IV Wydział Karny Odwoławczy
w składzie:**

Przewodniczący SSO Danuta Lesiewska

Sędziowie SO Adam Sygit (sprawozdawca)

SR del. do SO Łukasz Bem

Protokolant sekr. sądowy Agnieszka Sawicka

przy udziale Ewy Łączkowskiej- prokuratora Prokuratury Okręgowej
w Bydgoszczy

po rozpoznaniu w dniu 16 maja 2014 roku

sprawy **K. C.**

oskarżonego z art. 278 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Szubinie

z dnia 20 listopada 2013 roku - sygn. akt II K 277/12

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu w Szubinie do ponownego rozpoznania.

Sygn. akt IV Ka 266/14

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Szubinie z dnia 20 listopada 2013 roku, wydanym w sprawie o sygnaturze akt II K 277/12, oskarżonego K. C. uznano za winnego tego, że w okresie czasu od 1.03.2012 roku do 31.03.2012 roku z mieszkania należącego do K. W. w N.(...) gm. K. zabrał w celu przywłaszczenia lodówkę marki (...), kosiarkę spalinową, lustro, lampę, elementy instalacji C.O. oraz szlifierkę do sufitów (...) o łącznej wartości 3.000 złotych na szkodę K. W., to za winnego popełnienia przestępstwa z art. 278 § 1 k.k. i za to, na podstawie tego przepisu, wymierzono mu karę sześciu miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie - na podstawie art. 69 § 1 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. - warunkowo zawieszono na okres dwóch lat tytułem próby. Jednocześnie zwolniono oskarżonego od obowiązku uiszczenia kosztów postępowania w sprawie, obciążając nimi Skarb Państwa.

Od powyższego orzeczenia apelację wniósł obrońca oskarżonego, skarżąc je w całości i na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. i art. 438 pk 2 i 3 k.p.k., zarzucając:

- obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 5 § 2 k.p.k. poprzez rozstrzygnięcie nie dających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego,

-błąd w ustaleniach faktycznych, mający wpływ na treść orzeczenia przez przyjęcie, iż zgromadzonym materiałem dowodowy jest wystarczający do uznania, że oskarżony dopuścił się zarzucanego jemu przestępstwa, podczas gdy jego prawidłowa ocena prowadzi do wniosku, że oskarżony dokonał zaboru jedynie lustra i lodówki marki (...),

wnosząc o zmianę zaskarżonego wyroku i uznanie oskarżonego za winnego tego, że w okresie od 1 marca 2012 roku do 31 marca 2012 roku z mieszkania należącego do K. W.w N.(...) gm. K.zabrał w celu przywłaszczenia lodówkę marki (...)oraz lustro na szkodę K. W.i warunkowe umorzenie postępowania karnego na okres próby dwóch lat.

Sąd odwoławczy zważył, co następuje:

Uruchomione wniesieniem apelacji postępowanie odwoławcze doprowadziło – z urzędu - do uchylecia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego jej rozpoznania.

Podstawą rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego w Bydgoszczy było uznanie, iż oskarżony K. C.nie dopuścił się popełnienia przypisanego mu zaskarżonym wyrokiem przestępstwa kradzieży z art. 278 § 1 k.k. z uwagi na brak ustawowego znamienia w jego działaniu w postaci „zaboru”. Ustalony a niekwestionowany w istotnym dla prawidłowej kwalifikacji czynu zakresie, stan faktyczny nie pozwalał na przyjęcie, iż zachowanie oskarżonego wyczerpało wszystkie znamiona a pozwalające na uznanie, że doszło do popełnienia przez niego występkę kradzieży. Występek ten popełnia bowiem tylko taka osoba, która zabiera w celu przywłaszczenia cudzą rzecz ruchomą. Ustalono (strona 1 uzasadnienia) - i sąd odwoławczy przyjmuje, iż w sposób prawidłowy – że oskarżony K. C.zawarł z osobą, uznaną za osobę pokrzywdzoną przestępstwem (abstrahując jednakże od treści dokumentu z k. 144), umowę najmu mieszkania w N.(...). Powyższe oznaczało jego prawo do posiadania i dysponowania, oczywiście w zakresie przewidzianym dla najemcy, wyposażeniem tegoż mieszkania, obejmującym również rzeczy wskazane w zarzucie. Potwierdzają to zeznania świadka K. W.(k. 3, 24v, 35v, 140v). W takich też okolicznościach doszło do usunięcia rzeczy, wskazanych wyrokiem, z mieszkania poprzez ich fizycznie zabranie stamtąd. Nie oznacza to jednak, iż oskarżony w ten sposób dopuścił się zaboru cudzych rzeczy ruchomych w rozumieniu znamienia przestępstwa z art. 278 § 1 k.k.

Sąd Rejonowy przypisał oskarżonemu odpowiedzialność za popełnienie tak kwalifikowanego przestępstwa uznając, iż „kwalifikacja ta jest prosta i nie wymaga omówienia” (strona 4 uzasadnienia). Dostrzegł jednak, że czynność sprawcza występkę kradzieży w postaci zaboru polega na wyjęciu rzeczy spod władztwa właściciela lub posiadacza i przejściu je we własne władztwo sprawcy. Nie wyciągnął jednak z poczynionych ustaleń faktycznych wniosków adekwatnych do powyższego. W ramach art. 278 § 1 k.k. sam zabór jako forma zadysponowania mieniem jest dokonany bezprawnie, bez zgody właściciela lub posiadacza rzeczy a kradzież jest dokonana już w chwili zawładnięcia przez sprawcę cudzą rzeczą w zamiarze jej przywłaszczenia. W przedmiotowej sprawie nie ustalono jednak aby doszło do zaboru rozumianego jako wyjęcie rzeczy spod władztwa osoby nią władającej (właściciela, posiadacza lub dzierżyciela) i dopiero wówczas objęcia we własne władanie przez podsądnego. Chodzi tutaj o faktyczne władztwo nad rzeczą, które dopiero w wyniku zaboru zostaje wbrew woli posiadacza naruszone. Tymczasem oskarżony K. C. jako najemca mieszkania miał prawo posiadać i dysponować, oczywiście w zakresie ograniczonym do własności jego prawnego statusu jako wynajmującego, rzeczami, których kradzież mu przypisano. Wobec powyższego rozporządzenie nimi a sprowadzające się do zmiany miejsca ich przechowywania czy innego zadysponowania nimi, nie oznaczało dokonania przez w/wym. zaboru.

Wobec powyższego, treść art. 440 k.p.k. nakazywała podjęcie przez sąd odwoławczy rozstrzygnięcia niezależnie od zakresu zaskarżenia zapadłego wyroku i rodzaju sformułowanych przez apelującego zarzutów. Utrzymanie bowiem zaskarżonego orzeczenia w mocy, oznaczającego skazanie za przestępstwo z art. 278 § 1 k.k., którego sprawca się nie dopuścił, byłoby rażąco niesprawiedliwe. Jednocześnie sąd odwoławczy nie był uprawniony do działania w oparciu o regulację art. 455 k.p.k., gdyż zastosowanie innej, prawidłowej kwalifikacji prawnej wymagałoby zmiany ustaleń faktycznych a w przedmiotowej sprawie także i wcześniejszego ich dokonania pod kątem prawidłowej subsumcji.

Dlatego przy ponownym rozpoznaniu sprawy obowiązkiem Sądu Rejonowego w Szubinie będzie najpierw ustalenie czy doszło do wyczerpania zachowaniem oskarżonego innego czynu zabronionego, w szczególności występkę przywłaszczenia i ewentualnie z jakim typem tego przestępstwa mamy do czynienia. W realiach przedmiotowej

sprawy wskazać trzeba, że różnica pomiędzy przestępstwem kradzieży a przestępstwem przywłaszczenia polega na tym, iż sprawca kradzieży zabiera z posiadania innej osoby cudze mienie w celu przywłaszczenia, natomiast sprawca przestępstwa określonego w art. 284 k.k. przywłaszcza sobie cudze mienie, które znajduje się już w jego, legalnym jako najemcy a nie bezprawnym, posiadaniu. Jednocześnie istotą przywłaszczenia jest zamiar nie bezprawnego władania cudzą rzeczą, nie bezprawne nią zadysponowanie czy nawet bezprawne zatrzymanie (vide: wyjaśnienia oskarżonego odnośnie motywacji jego postępowania i przyczyn rozporządzenia przedmiotami stanowiącymi niezbędne wyposażenie mieszkania, w tym lodówki), lecz trwałe włączenie przez sprawcę przedmiotu przestępstwa do własnego majątku. Dlatego dla ustalenia znamion strony podmiotowej przy przestępstwie przywłaszczenia niezbędne byłoby wykazanie, iż sprawca, postępując z rzeczą w sposób sprzeczny z uzgodnieniami poczynionymi z właścicielem, działał w celu włączenia rzeczy do swojego majątku i definitywnego pozbawienia osoby uprawnionej jej własności.

Dopiero ustalenia faktyczne, również przy rozważeniu zasadności argumentów apelującego, co do zakresu przywłaszczonych rzeczy, konieczne dla ustalenia powyższych okoliczności pozwolą a z drugiej strony obligować będą sąd I instancji do oceny czy ramy oskarżenia i fakt zaskarżenia pierwszego wyroku skazującego za czyn z art. 278 § 1 k.k. jedynie na korzyść podsądnego umożliwiają przypisanie K. C. sprawstwa za inny niż pierwotnie, błędnie przypisany mu czyn.